

УЧИТЕЛКА.

Прѣдположете прочее че подиръ като щехъ да отдамъ добро за злото на Еленъ, ако бы тя слѣдвала да бѣде лоша, азъ щехъ да бѣдѣхъ задоволна и благодарна сама на себе, пощо си сторихъ дължността. Туй задоволство е най-голѣмо отъ сичко, що може да бѣде, и неприятелитѣ ни немогѣтъ да ни го отъмнѣтъ.

СОФІЯ.

Ще ли ми позволите, драга моя пріятелко, да прикажѣ на тѣзи господжицы една хубавѣ исторіѣ, на коюто ся подѣстихъ.

УЧИТЕЛКА.

На драго сърдце, драга моя.

СОФІЯ.

Имаше единъ чловѣкъ на име Ликургъ, кой издаде законы на единъ градъ имѣнуемъ Шпарта. Тѣзи закони не бѣхъ по волѣ на единъ момъкъ, който не обичаше Ликурга, и който удари съ единъ жезлъ законодателя и му извади едно око. Шпартанскійтъ народъ каза на Ликурга: „Земете този лошъ момъкъ и го накажете както си знаете. — Най-добръ, рече Ликургъ, азъ щѣхъ го накажѣхъ съ едно срѣдство, което ще очуди сичкия свѣтъ.“ Той прочее зема този момъкъ, отведе го въ къщѣтъ си и го почиташе като че бѣше му сѣщій сынъ. Секой день му думаше че много му бѣше драго да опрощава, и да бѣде сладъкъ и честенъ. Този момъкъ ся докачи толко много отъ добринѣтъ на Ликурга, щото рѣши да стане сѣщо като него добръ, ако му бѣше възможно;